

Arrest

nr. 257 512 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 september 2018. Op 3 oktober 2018 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 26 maart 2019 neem de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 3 december 2019 met nummer 229 780 weigert de Raad de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te erkennen en weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus. Het cassatieberoep tegen voormeld arrest werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 248.497 van 7 oktober 2020.

1.2. Op 7 december 2020 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger en soennitische Pasjtoen te zijn. U bent afkomstig uit de provincie Laghman waar u woonachtig was in het dorp Malik Akhan.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u Afghanistan een eerste maal verlaten te hebben in 2008 nadat uw vader vermoord werd. Uw vader was werkzaam bij een door de overheid gerunde elektriciteitsdienst bij een dam in Surobi. Nadat hij benaderd werd door de taliban én hij geweigerd had om hen info te verschaffen over de dam, nl. over de plaatsen op de dam waar ze explosieven konden plaatsen, werd hij door hen vermoord. Dit gebeurde in 2008 én u zou vijf maanden later Afghanistan verlaten hebben omdat u, in navolging en ten gevolge van uw vader het risico liep om vervolgd te worden door de taliban. U kwam na uw vertrek ook te weten dat er een dreigbrief door de taliban werd afgeleverd. Na uw vertrek reisde u naar het Verenigd Koninkrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd geweigerd en in april of mei 2013 werd u gedwongen teruggestuurd naar Afghanistan. U verbleef vervolgens opnieuw in Malik Akhan tot eind 2014. U vertrok toen uit Afghanistan omdat de taliban was te weten gekomen dat u was teruggekeerd uit Europa én zij op zoek naar u waren. Na uw tweede vertrek uit Afghanistan kwam u terecht in Frankrijk. U bleef daar tot de 2de, 3de of 4de maand van 2017 én u werd toen vrijwillig gerepatrieerd omdat uw zoon met ernstige gezondheidsproblemen kampte. Uw zoon I. overleed een maand na uw tweede terugkeer naar Afghanistan. U bleef toen slechts twee maanden in Malik Akhan omdat er een handgranaat naar uw woning was gegooid. Uw broer raakte hierbij gewond en zijn zoon kwam om het leven. Nadien verhuisde u definitief naar uw schoonfamilie die in Taloqan, de provinciehoofdstad van Tachar, woonachtig is. U verliet Afghanistan voor het laatst in mei of juni 2018 nadat u er opnieuw een dreigbrief van de taliban had ontvangen. U kwam in België aan in oktober 2018 en u diende hier op 3 oktober 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 maart 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 3 december 2019 (arrest nr. 229 780). Het cassatieberoep dat u hiertegen aanhangig maakte, werd op 7 oktober 2020 verworpen (arrestnr. 248497).

U verliet het Belgisch grondgebied niet en u diende op 7 december 2020 een tweede verzoek in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw broer D., die sinds lange tijd in Iran was, terugkeerde naar Afghanistan om uw vrouw en kinderen daar weg te halen. In Afghanistan werd hij echter aangevallen door leden van de taliban en gedood. Uw zoon Y. raakte bij deze aanval gewond. Uw vrouw en kinderen verblijven nu bij de schoonvader van uw broer D. in Kabul.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban die uw vrouw na de dood van uw broer ontving, foto's waarmee u wou aantonen dat uw zoon Y. gewond raakte én een brief van uw advocaat waarin hij met verscheidene rapporten wenst aan te tonen dat Kabul niet als veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan beschouwd worden voor personen met nood aan subsidiaire bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3

of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan het feit dat u werd bedreigd door de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van uw vader omdat u er niet in slaagde de dood van uw vader op coherente wijze in de tijd te situeren; omdat het niet aannemelijk was dat de taliban u en uw familie na de dood van uw vader nog steeds zouden viseren; omdat u vage en uiteenlopende verklaringen aflegde over de bedreigingen van de taliban aan uw familie; omdat u zich na uw terugkeer uit het VK gedurende een jaar probleemloos weer in uw dorp zou gevestigd hebben, hetgeen des te meer klemde daar er redenen zijn om aan te nemen dat u zich na uw terugkeer uit het VK elders had gevestigd; omdat u geen begin van bewijs voorlegde omtrent het afgaan van de handgranaat én u hieromtrent ook geen afdoende verschoning kon geven; omdat u evenmin aannemelijk kon maken dat de taliban u in het vizier nam omwille van uw vermeende verwestering in Europa én omdat u geen verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk hoewel u daar ruim 2 jaar verbleef. Daarnaast werd vastgesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door u in de hoofdstad Kabul of de stad Taloqan (de provinciehoofdstad van Tachar) te vestigen, waar u over een veilig of redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Het cassatieberoep dat u tegen deze beslissing aanhangig maakte werd verworpen, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

U voert in het kader van uw huidige verzoek evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw vorig verzoek, zodat dit gehandhaafd blijft.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U verklaarde nog steeds voor dezelfde problemen en mensen te vrezen als tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. U voegde hieraan toe dat uw broer D., die lange tijd in Iran woonde, terugkeerde naar Afghanistan om uw vrouw en kinderen mee te nemen. Bij zijn terugkeer zou hij door de taliban – de mensen die u in het verleden bedreigden – in de provincie Laghman vermoord zijn. Uw zoon Y. zou bij dit incident gewond geraakt zijn én na de dood van uw broer zou uw vrouw opnieuw een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben (Verklaring DVZ, Verklaring volgend verzoek, rubrieknr. 14-23). U legde in dit verband een dreigbrief van de taliban neer én enkele foto's van uw zoon Y. waarmee u wenst aan te tonen dat hij gewond raakte. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming volhardt in een asielrelaas dat reeds manifest ongeloofwaardig werd bevonden én u louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten voorlegt die volledig in het verlengde hiervan liggen, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw zoon Y. onmogelijk te rijmen vallen met de verklaringen die u aflegde over uw kinderen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo verklaarde u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming tijdens het interview bij de DVZ dat u een dochter M. en een zoon I. had. U gaf hierbij aan dat uw zoon I. in 2017 overleed (1ste verzoek, Verklaring DVZ, rubrieknr. 16). U bevestigde dit tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS én u voegde hieraan toe dat u behalve uw zoon I. en uw aangenomen dochter M. geen andere kinderen had (1ste verzoek, CGVS, pg. 15). Het is dan ook bijzonder vreemd én onaannemelijk dat u tijdens uw huidig verzoek verklaart nog een andere zoon – Y. – en dochter – S. – te hebben (Verklaring DVZ, Verklaring volgend verzoek, rubrieknr. 16 & 18). De vaststelling dat u tijdens uw eerste en tweede verzoek tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw gezinssituatie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is immers vanzelfsprekend dat een verzoeker om internationale bescherming, reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming een volledig en eerlijk zicht geeft op de personen die deel uitmaken van zijn gezin.

Wat betreft de foto's die u voorlegde van uw zoon, dient te worden opgemerkt dat er geen bewijswaarde aan dergelijke foto's kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de dreigbrief die u voorlegde, op zich niet voldoende is om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke dreigbrief kan door om het even wie zijn opgesteld en heeft aldus geen bewijswaarde. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en

geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen.

Ten slotte, legde u een brief neer van uw advocaat waarin hij verwijst naar een rapport van Nansen (9 november 2020) én een rapport van de International Crisis Group (30 september 2020). Hij wenst hiermee aan te tonen dat Kabul niet als veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan beschouwd worden voor personen met nood aan subsidiaire bescherming. Aangezien deze rapporten louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie, doen deze op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststellingen die tijdens uw eerste verzoek werden gemaakt omtrent de persoonlijke omstandigheden waardoor u geacht wordt over een veilig of redelijk intern vestigingsalternatief te beschikken in de hoofdstad Kabul en in de stad Taloqan (provinciehoofdstad van Tachar). Deze vaststellingen werden bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Wat betreft de informatie in de door u voorgelegde rapporten over de algemene veiligheidssituatie, kan er verwezen worden naar de bespreking hiervan verderop in de beslissing (zie infra.). Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020

minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Kabul verhogen.

Daarnaast werd reeds in het kader van uw vorige verzoek vastgesteld dat u ook over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in Taloqan, de provinciehoofdstad van Tachar die over een eigen luchthaven beschikt en zodoende middels een (binnenlandse) vlucht kan worden bereikt.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 291-300, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. Verschillende offensieven in de provincie hebben de taliban in 2019 in staat gesteld hun controle uit te breiden. Naast de Taliban zijn militanten van de ISKP, IMU en haar splintergroepering Jundallah actief langs de grens met Tadzjikistan. In gedeelten van de provincie Takhar is ook een klein aantal strijders van de Islamitische Jihad-Unie actief. Hoewel de aanwezigheid van kleine groepen ISKP-strijders is gemeld, zijn er in de verslagperiode geen veiligheidsincidenten geregistreerd die specifiek aan ISKP worden toegeschreven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1.093.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 192 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 77 en 125 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 292 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard. Het gros van de gerapporteerde incidenten betreffen gewapende confrontaties, waarvan de meerderheid aanvallen zijn van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun faciliteiten zoals controleposten, militaire basissen, hoofdkwartieren, voertuigen en konvoien. Tegelijkertijd was Takhar een van de provincies in het noordoosten waar de veiligheidstroepen zich op concentreerden. Het ANDSF voerde er verschillende operaties en aanvallen uit gericht tegen de aanwezige AGEs. Een aantal van de veiligheidsoperaties werden ondersteund door luchtaanvallen. De overige door ACLED geregistreerde incidenten van explosies en geweld op afstand betreffen incidenten waarbij de taliban of niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen bembommen en IED's of raketten gebruikten om veiligheidstroepen of overheidsambtenaren te treffen.

De provincie Takhar werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Takhar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Takhar willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er dient voorts op gewezen te worden dat u nalaat het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Taloqan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande vaststellingen, en rekening houdend met uw persoonlijk omstandigheden die reeds uitgebreid werd besproken tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul en in de stad Taloqan over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief kan beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikelen 48/3, 55/2, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij verwijst naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er volgens haar nieuwe landeninformatie voorhanden is die een ander licht werpt op een mogelijk redelijk en veilig intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Zij meent dat de verwerende partij te kort door de bocht is gegaan. Vervolgens zet de verzoekende partij de principes uiteen die volgens haar in acht moeten worden genomen bij het bepalen van een eventueel redelijk en veilig intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Zij citeert uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018:

“UNHCR considers that a proposed IFA/IRA is reasonable only where the individual has access to

(i) shelter,

(ii) essential services such as sanitation, health care and education; and

(iii) livelihood opportunities or proven and sustainable support to enable access to an adequate standard of living.

Moreover, UNHCR considers an IFA/IRA as reasonable only where the individual has access to a support network of members of his or her (extended) family or members of his or her larger ethnic community in the area of prospective relocation, who have been assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice.

UNHCR considers that the only exception to the requirement of external support are single able-bodied men and married couples of working age without identified specific vulnerabilities as described above. In certain circumstances, such persons may be able to subsist without family and community support in urban and semi-urban areas that have the necessary infrastructure and livelihood opportunities to meet the basic necessities of life and that are under effective Government control.”

De verzoekende partij betoogt dat het woord *“moreover”* erop duidt dat deze voorwaarden cumulatief zijn. Zij stelt dat niet enkel de veiligheidssituatie moet worden geanalyseerd, maar ook de socio-economische situatie. Zij meent dat concreet moeten worden aangetoond dat de betrokkene toegang zal hebben tot huisvesting, basisvoorzieningen zoals drinkwater, sanitaire infrastructuur, gezondheidszorg en onderwijs en in staat zal zijn om een inkomen te vergaren dat hem toelaat een voldoende levensstandaard te hebben. Zij wijst erop dat in de richtlijnen van UNHCR wordt gewezen op de toename van het aantal IDP's en terugkeerders sinds 2016 die zich voornamelijk in de steden vestigen, alsook op de verslechterde socio-economische omstandigheden die hiermee gepaard gaan. Zij citeert uit voormelde *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan”* en haalt aan dat UNHCR als volgt concludeert:

“UNHCR considers that given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city.”

Zij meent dat hieruit blijkt dat Kabul slechts in uiterst uitzonderlijke gevallen kan worden toegepast als een redelijk intern vestigingsalternatief en dat de bewijslast, die op de verwerende partij rust, erg groot is.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat er sedert het sluiten der debatten in haar beroepsprocedure bij de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen voorhanden zijn overeenkomstig artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet *“die aantonen dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat onze cliënt bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zal lopen op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet”*. Zij stelt dat uit de volgende nieuwe landeninformatie blijkt dat zij niet (langer) over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Afghanistan.

De verzoekende partij verwijst vooreerst naar het rapport *“Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul”* van UNHCR van december 2019. Zij betoogt dat in dit rapport de volgende socio-economische problemen in Kabul worden aangehaald, die een impact hebben op de mogelijkheid om zich redelijkerwijze te hervestigen in de stad: (i) problemen met betrekking tot de infrastructuur, huisvesting en de absorptiecapaciteit van de stad; (ii) de zeer hoge werkloosheidscijfers; (iii) de beperkingen van de vrijheid van beweging omwille van de veiligheidssituatie; (iv) de voedselonzekeerheid; (v) problemen met de toegang tot drinkbaar water en sanitaire voorzieningen; (vi)

problemen met de toegang tot mentale gezondheidszorg. De verzoekende partij citeert uit voormeld rapport en betoogt: *“Uit de informatie die UNHCR verzamelde, blijken onder meer de volgende problemen: de steun van familie en vrienden is voor terugkeerders niet voldoende om te overleven in Kabul; terugkeerders in het bijzonder hebben moeite om toegang tot de arbeidsmarkt te krijgen; opvang en onderdak door vrienden en familie werd in Kabul slechts voor een korte periode verschaft (en vormt dus geen duurzame oplossing); er is geen of zeer weinig hulp van de overheid en NGO's, etc.”* Zij meent dat deze nieuwe informatie relevant is bij het bepalen van het redelijk karakter van Kabul als intern vestigingsalternatief.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar het rapport *“Kabul als intern vestigingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming”* van NANSSEN van 9 november 2020, waarin volgens haar wordt bevestigd dat Kabul momenteel niet als een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd. Zij citeert uit voormeld rapport en stelt als volgt:

“Bij de bepaling van een intern vestigingsalternatief dient zowel de relevantie als de redelijkheid ervan te worden onderzocht. De relevantie van het intern vestigingsalternatief houdt enerzijds in dat de regio in kwestie bereikbaar is en anderzijds dat het terugsturen van een verzoeker geen schending inhoudt van het non-refoulementbeginsel.

Indien is vastgesteld dat het intern vestigingsalternatief mogelijk is, omdat het gebied praktisch, duurzaam veilig en juridisch gezien toegankelijk is en geen vervolging zal plaatsvinden in de zin van internationale en Europese asielrecht moet worden nagekeken of het IVA ook redelijk is. Hierbij moeten volgens UNHCR onder meer de volgende begrippen worden onderzocht:

i) Veiligheid en bescherming (safety and security);

ii) Respect voor mensenrechten (respect for human rights);

iii) Mogelijkheid tot economisch overleven (possibility for economic survival).

De beoordeling van een IVA is pas adequaat en afdoende wanneer elk van deze voorwaarden in concreto getoetst wordt aan de specifieke regio van het IVA en aan de persoonlijke situatie van de persoon waarvan vastgesteld is dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

In wat volgt zullen deze begrippen in concreto worden onderzocht”.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het aspect *“Veiligheid en bescherming (safety and security)”*. Zij citeert uit voormeld rapport van NANSSEN en betoogt dat blijkens dit rapport de stad Kabul geen veiligheid en bescherming kan bieden vanwege het inherent volatiel karakter van het langdurige conflict in Afghanistan. Zij stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2020 erg onzeker en volatiel bleef, zoals bevestigd tijdens een vergadering van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties van 18 augustus 2020. De verzoekende partij stelt dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul bijzonder zorgwekkend is en citeert dienaangaande uit het voormelde rapport van NANSSEN. Zij betoogt dat dit wordt bevestigd in het rapport *“Keeping intra-Afghan talks on track”* van de International Crisis Group van 30 september 2020, waaruit zij citeert en waaromtrent zij stelt: *“Zij, en velen anderen, vrezen namelijk wat de vredesonderhandelingen, die startten in september 2020, met de veiligheidssituatie zullen doen. Er heerst enorm veel onzekerheid, en er wordt gevreesd voor een heropflakking van politieke macht van de Taliban, maar ook voor de precieze opvulling van het machtsvacuüm dat zal ontstaan en dat waarschijnlijk zal worden opgevuld door andere militaire groeperingen”*. Zij besluit: *“Er kan dus allesbehalve gesteld worden dat de veiligheid van dien aard is dat zij een duurzaam en stabiel karakter heeft, wanneer onzekerheid troef is en angst groeit naarmate de vredesonderhandelingen verdergaan.”*

Tevens gaat de verzoekende partij in op het aspect *“Respect voor mensenrechten (respect for human rights)”*. Zij betoogt dat zowel schending van de fysieke integriteit, emotioneel en psychisch lijden als financiële teloorgang negatieve effecten zijn van het langdurig conflict, die alle aspecten van het dagelijks leven van de Afghaanse bevolking aantasten. Zij citeert dienaangaande uit voormeld rapport van NANSSEN. Zij betoogt verder dat het recht op gezondheidszorg allesbehalve kan worden gewaarborgd in Afghanistan in het algemeen en in Kabul in het bijzonder. Zij stelt dat op adequate medische zorg geen beroep kan worden gedaan en dat de situatie in Kabul ernstig is mede door het grote aantal terugkeerders en IDP's die zich in de stad verzamelen. Zij citeert dienaangaande uit het voormelde rapport van NANSSEN. Tevens wijst de verzoekende partij op de blijvende voedselcrisis en stelt zij dat met name stedelijke ontheemden, zoals mensen in Kabul, een grote kans hebben op hongersnood. Zij citeert dienaangaande uit het voormelde rapport van NANSSEN. Verder stelt de verzoekende partij dat huisvesting in Kabul een erg groot probleem is en dat het vinden van onderdak buitengewoon moeilijk is. Zij betoogt dat het merendeel van de terugkeerders er in gammele en informele onderkomens leven en dat dit voor haar, die ook haar echtgenote en kinderen onderdak moet verschaffen en bijgevolg een grotere gezinswoning dient te vinden, extra problematisch is. Zij citeert

daaromtrent uit het voormelde rapport van NANSEN. De verzoekende partij merkt op dat het gebrek aan kwalitatieve huisvesting in Kabul ervoor zorgt dat terugkeerders geen toegang hebben tot water, sanitair en elektriciteit. Zij voert aan dat het gebrek aan essentiële voorzieningen niet enkel door de volatiele veiligheidssituatie wordt verergerd, maar ook door de ernstige droogte die in Kabul heerst. Zij citeert daaromtrent uit het voormelde rapport van NANSEN. Verder betoogt de verzoekende partij dat de toegang tot sociale voorzieningen voor velen beperkt is. Zij stelt dienaangaande: *“Terugkeerders en IDP’s hebben geen papieren of kunnen hier niet of erg moeilijk aan geraken in Kabul. Zonder de juiste papieren, zijn deze personen ook kwetsbaarder voor andere beperkingen en ontzeggingen. Zo zijn gezondheidszorg, onderwijs en andere essentiële diensten vaak afhankelijk van het hebben van deze documenten. Het is zelfs zo dat het terugsturen van personen zonder Taskara naar Kabul een hoog risico op schending van het non-refoulement verbod kan inhouden, gezien deze personen dan gedwongen zijn zich naar hun regio van herkomst te begeven om hun Taskara te halen”* en citeert uit het voormelde rapport van NANSEN.

Tot slot gaat de verzoekende partij in op de *“Mogelijkheid tot economisch overleven (possibility for economic survival)”*. Zij stelt dat de *“snelle overbevolking”* in Kabul grote gevolgen heeft voor het vinden van werk en dat er een enorm hoge werkloosheidsgraad is. Zij citeert dienaangaande uit het voormelde rapport van NANSEN.

Vervolgens citeert de verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing betreffende de door haar voorgelegde landeninformatie en betoogt zij:

“Verwerende partij verliest hierbij echter uit het oog dat de bovenstaande landeninformatie niet enkel handelt over de algemene veiligheidssituatie, maar ook de actuele socio-economische situatie in Afghanistan. Deze recente COI omtrent werkloosheid, toegang tot drinkbaar water, de mogelijkheid om onderdak te vinden als terugkeerder, etc, is wel degelijk relevant bij het bepalen van het redelijk karakter van een intern vestigingsalternatief. Uit deze recente COI blijkt immers dat Kabul niet (langer) een redelijk intern vestigingsalternatief vormt voor verzoeker.

Door geen rekening te houden met deze nieuwe landeninformatie, en door over het hoofd te zien dat deze informatie relevant is bij het bepalen van het redelijk karakter van Kabul als intern vestigingsalternatief (en dus niet enkel wat betreft het veilig karakter), ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.”

Verder voert de verzoekende partij aan dat er zich ook met betrekking tot de stad Taloqan nieuwe ontwikkelingen hebben voorgedaan. Vooreerst betoogt zij: *“Informatie omtrent de recente socio-economische situatie in specifiek Taloqan kon verzoeker niet vinden, hetgeen te verklaren valt door de beperkte omvang van de stad, en het feit dat het hoogst zelden naar voren wordt geschoven als een IVA. De recente COI over de socioeconomische situatie in heel Afghanistan die hiervoor werd aangehaald, is natuurlijk ook van toepassing op de stad Taloqan.”* Verder voert zij aan dat de veiligheidssituatie in de provincie Takhar en in de stad Taloqan er sterk op achteruit is gegaan. Zij citeert dienaangaande uit het rapport *“Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”* van EASO van december 2020 en twee rapporten van UNOCHA. De verzoekende partij stelt dat zij EASO niet volgt in haar conclusie dat er voor de stad Taloqan geen subsidiaire bescherming moet worden toegekend aan alle inwoners. Zij voert aan dat de sterke achteruitgang van de veiligheidssituatie, los van de vraag of er in de stad al dan niet sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 15.c van de Kwalificatierichtlijn, een impact heeft op de beoordeling van de stad Taloqan als veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. Zij wijst erop dat de taliban een aantal bruggen hebben opgeblazen, dat de snelweg Kunduz-Takhar gesloten is, dat er illegale checkpoints worden opgezet door de taliban en dat er sprake is van ontvoeringen van burgers op de snelweg. Zij stelt dat talrijke andere checkpoints werden opgericht tussen de stad Taloqan en de omliggende districten door *“Non-State Armed Groups”* zoals de taliban. Zij citeert uit twee rapporten van UNOCHA. Zij betoogt dat zij hierdoor niet op een veilige manier naar Taloqan zal kunnen reizen. Verder betoogt zij: *“Daarnaast heeft het conflict in het noorden van Afghanistan, en de grote aantallen IDPs die zich hierdoor in onder meer Taloqan recent hebben gevestigd (hoewel er ook Afghanen Taloqan ontvluchten, zie supra), een impact op de analyse van de stad als redelijk IVA. Verzoeker zal immers voor onderdak, job, levensbehoeften, ... in directe competitie komen met alle andere nieuwkomers, hetgeen zijn kansen om in een menswaardig bestaan te voorzien significant verkleint.”* Zij stelt dat de toekomst er niet goed uitziet op veiligheidsvlak en meent dat Taloqan niet kan worden beschouwd als een duurzaam intern vestigingsalternatief. Zij citeert uit het rapport *“Jamestown Foundation. Central Asia’s Specter of Insecurity: The View from Badakshan to Fergana”* in *Terrorism Monitor*, Volume 18, Issue 21 d.d. 20 november 2020.

De verzoekende partij besluit: *“Verzoeker heeft wel degelijk nieuwe elementen voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verwerende partij kwam dan ook ten onterecht en op voorbarige wijze tot het besluit dat er geen nieuwe elementen aanwezig waren en dat het volgend verzoek daardoor niet-ontvankelijk is. Deze werkwijze schendt dan ook de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”*

3. De aanvullende nota

3.1. De verzoekende partij brengt een aanvullende nota bij, waarin zij ingaat op de impact van de coronapandemie en van de geplande terugtrekking van de buitenlandse troepen en waaraan zij de volgende stukken toevoegt:

- het rapport *“Afghanistan. COVID-19 Multi-Sectoral Response. Operational Situation Report”* van UNOCHA van 18 februari 2021,
- het rapport *“‘We survived the virus, but may not survive the hunger’: The impact of COVID-19 on Afghanistan’s internally displaced”* van Amnesty International van maart 2021,
- het rapport *“The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”* van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van 12 maart 2021,
- het rapport *“As US troops withdraw, what next for war and peace in Afghanistan?”* van het Afghanistan Analysts Network van 1 mei 2021, en
- het rapport *“Disbanding the ALP – an update: Major transition of security forces achieved during wartime, but at a cost”* van het Afghanistan Analysts Network van 15 april 2021.

3.2. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de veiligheidssituatie in de stad Kabul en in de provincie Takhar bespreekt en waarin een weblink is opgenomen naar het rapport *“Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”* van EASO van december 2020.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.4.1. Op 3 oktober 2018 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voert aan dat zij door de taliban wordt bedreigd omwille van de werkzaamheden van haar vader bij een door de overheid gerunde elektriciteitsdienst bij een dam. Op 26 maart 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij en omdat de verzoekende partij in de steden Kabul en Taloqan over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bij arrest van 3 december 2019 met nummer 229 780 weigert de Raad de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te erkennen en weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus. Bij arrest nr. 248.497 van 7 oktober 2020 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep tegen voormeld arrest van 3 december 2019.

Op 7 december 2020 dient de verzoekende partij onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds uiteenzette. Zij voegt toe dat haar broer D., die lang in Iran heeft verbleven, naar Afghanistan terugkeerde om de echtgenote en de kinderen van de verzoekende partij er weg te halen, dat hij werd aangevallen en gedood door talibanleden die haar in het

verleden reeds hadden bedreigd en dat haar zoon Y. bij deze aanval gewond geraakte. Haar echtgenote en kinderen verblijven momenteel bij de schoonvader van haar broer D. in de stad Kabul. Ter staving van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende stukken voor: een dreigbrief van de taliban die haar echtgenote na de dood van de broer van de verzoekende partij ontving, foto's waarmee zij wou aantonen dat haar zoon Y. gewond raakte en een brief van haar advocaat waarin hij met verscheidene rapporten wenst aan te tonen dat Kabul niet als veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd voor personen met nood aan subsidiaire bescherming (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

4.4.2. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

4.4.3. Inzake de vraag of de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken of zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Vooreerst moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan het feit dat u werd bedreigd door de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van uw vader omdat u er niet in slaagde de dood van uw vader op coherente wijze in de tijd te situeren; omdat het niet aannemelijk was dat de taliban u en uw familie na de dood van uw vader nog steeds zouden viseren; omdat u vage en uiteenlopende verklaringen aflegde over de bedreigingen van de taliban aan uw familie; omdat u zich na uw terugkeer uit het VK gedurende een jaar probleemloos weer in uw dorp zou gevestigd hebben, hetgeen des te meer klemde daar er redenen zijn om aan te nemen dat u zich na uw terugkeer uit het VK elders had gevestigd; omdat u geen begin van bewijs voorlegde omtrent het afgaan van de handgranaat én u hieromtrent ook geen afdoende verschoning kon geven; omdat u evenmin aannemelijk kon maken dat de taliban u in het vizier nam omwille van uw vermeende verwestering in Europa én omdat u geen verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk hoewel u daar ruim 2 jaar verbleef. Daarnaast werd vastgesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door u in de hoofdstad Kabul of de stad Taloqan (de provinciehoofdstad van Tachar) te vestigen, waar u over een veilig of redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Het cassatieberoep dat u tegen deze beslissing aanhangig maakte werd verworpen, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

U voert in het kader van uw huidige verzoek evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw vorig verzoek, zodat dit gehandhaafd blijft.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U verklaarde nog steeds voor dezelfde problemen en mensen te vrezen als tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. U voegde hieraan toe dat uw broer D., die lange tijd in Iran woonde, terugkeerde naar Afghanistan om uw vrouw en kinderen mee te nemen. Bij zijn terugkeer zou hij door de taliban – de mensen die u in het verleden bedreigden – in de provincie Laghman vermoord zijn. Uw zoon Y. zou bij dit incident gewond geraakt zijn én na de dood van uw broer zou uw vrouw opnieuw een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben (Verklaring DVZ, Verklaring volgend verzoek, rubrieknr. 14-23). U legde in dit verband een dreigbrief van de taliban neer én enkele foto's van uw zoon Y. waarmee u wenst aan te tonen dat hij gewond raakte. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming volhardt in een asielrelaas dat reeds manifest ongeloofwaardig werd bevonden én u louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten voorlegt die volledig in het verlengde hiervan liggen, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw zoon Y. onmogelijk te rijmen vallen met de verklaringen die u aflegde over uw kinderen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo verklaarde u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming tijdens het interview bij de DVZ dat u een dochter M. en een zoon I. had. U gaf hierbij aan dat uw zoon I. in 2017 overleed (1ste verzoek, Verklaring DVZ, rubrieknr. 16). U bevestigde dit tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS én u voegde hieraan toe dat u behalve uw zoon I. en uw aangenomen dochter M. geen andere kinderen had (1ste verzoek, CGVS, pg. 15). Het is dan ook bijzonder vreemd én onaannemelijk dat u tijdens uw huidig verzoek verklaart nog een andere zoon – Y. – en dochter – S. – te hebben (Verklaring DVZ, Verklaring volgend verzoek, rubrieknr. 16 & 18). De vaststelling dat u tijdens uw eerste en tweede verzoek tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw gezinssituatie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is immers vanzelfsprekend dat een verzoeker om internationale bescherming, reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming een volledig en eerlijk zicht geeft op de personen die deel uitmaken van zijn gezin.

Wat betreft de foto's die u voorlegde van uw zoon, dient te worden opgemerkt dat er geen bewijswaarde aan dergelijke foto's kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de dreigbrief die u voorlegde, op zich niet voldoende is om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke dreigbrief kan door om het even wie zijn opgesteld en heeft aldus geen bewijswaarde. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen.

Ten slotte, legde u een brief neer van uw advocaat waarin hij verwijst naar een rapport van Nansen (9 november 2020) én een rapport van de International Crisis Group (30 september 2020). Hij wenst hiermee aan te tonen dat Kabul niet als veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan beschouwd worden voor personen met nood aan subsidiaire bescherming. Aangezien deze rapporten louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie, doen deze op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststellingen die tijdens uw eerste verzoek werden gemaakt omtrent de persoonlijke omstandigheden waardoor u geacht wordt over een veilig of redelijk intern vestigingsalternatief te beschikken in de hoofdstad Kabul en in de stad Taloqan (provinciehoofdstad van Tachar). Deze vaststellingen werden bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Wat betreft de informatie in de door u voorgelegde rapporten over de algemene veiligheidssituatie, kan er verwezen worden naar de bespreking hiervan verderop in de beslissing (zie infra.). Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Zij beperkt haar verweer immers tot een uiteenzetting met betrekking tot de redelijkheid en veiligheid van de steden Kabul en Taloqan als intern vestigingsalternatief in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Als zodanig blijven de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven, in zoverre zij betrekking hebben op verzoekers kans op internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, onverminderd overeind.

4.4.4. In het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, in navolging van zijn weigeringsbeslissing en 's Raads arrest in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, oordeelt dat de verzoekende partij in zowel de stad Kabul als de stad Taloqan over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat zij geen nieuwe elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Zij wijst op de landeninformatie die zij heeft voorgelegd en die dateert van na de sluiting der debatten in de beroepsprocedure bij de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. In haar aanvullende nota brengt de verzoekende partij nog bijkomende landeninformatie bij. Zij meent dat uit het geheel van deze bijgebrachte landeninformatie blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de steden Kabul en Taloqan niet (langer) redelijk en/of veilig kan worden geacht in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In onderhavige beoordeling neemt de Raad het geheel van de door de partijen bijgebrachte informatie in rekening teneinde na te gaan of de verzoekende partij al dan niet nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, waarbij het erop aankomt te beoordelen of het intern vestigingsalternatief in de stad Kabul en/of de stad

Taloqan heden al dan niet als veilig en redelijk kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, de EASO Guidance Note van december 2020 en de andere hierboven weergegeven EASO landenrapporten blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het dorp Malik Akhan gelegen in de provincie Laghman.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul of in de stad Taloqan, de provinciehoofdstad van Takher, te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij.

Ook in haar aanvullende nota maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, daar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in de hoofdstad Kabul en in de stad Taloqan over een intern vestigingsalternatief beschikt. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Deze interne vestigingsalternatieven moeten zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in de vestigingsalternatieven en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (“*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018) en EASO (“*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van december 2020) inzake een intern vestigingsalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern

vestigingsalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing en aanvullende nota zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 160 e.v.) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de stad Kabul aannemelijk. Bijgevolg blijkt ook niet dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Kabul zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Kabul. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het in de bestreden beslissing vermelde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geïsoleerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geïsoleerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad ‘targeted killings’ betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Deze beoordeling van de verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance Note, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kabul indeelt bij "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." EASO neemt aan dat in de stad Kabul willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, de provincie Kabul met inbegrip van de stad Kabul, is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Het rapport van 12 maart 2021 van de UN Secretary General waaruit de verzoekende partij citeert in haar aanvullende nota, geeft inderdaad aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2020 in vergelijking met 2019 verslechterd is. Dit verslag heeft echter geen betrekking op de specifieke veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. Het rapport van NANSEN, opgenomen in het verzoekschrift, geeft aan dat er sedert de verslagperiode van voormeld rapport van EASO nog nieuwe aanslagen in Kabul werden gepleegd. Deze aanslagen liggen enerzijds in het verlengde van het patroon van aanslagen zoals hoger reeds beschreven. Anderzijds stelt de verwerende partij in de aanvullende nota dienaangaande terecht dat: "Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul." (zie supra). In haar aanvullende nota wijst de verzoekende partij op de socio-economische impact van de pandemie in

Afghanistan. Uit deze informatie blijkt niet dat deze pandemie op zich heeft bijgedragen tot een toename van het geweld in stad Kabul. De rapporten met betrekking tot de mogelijke gevolgen van de geplande terugtrekking van de buitenlandse troepen uit Afghanistan laten niet toe op dit moment te concluderen dat door de geplande terugtrekking van de buitenlandse troepen de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Kabul in het bijzonder zal leiden tot de situatie dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, en in voorkomend geval naar Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De informatie toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota werpt dan ook vooralsnog geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kabul op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Kabul om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In zoverre de verzoekende partij dienaangaande verwijst naar haar vluchtrelaas, dient erop gewezen dat elementen die reeds het voorwerp uitmaken van een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het risico (kunnen) vergroten dat de verzoekende partij het slachtoffer wordt van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Kabul. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Kabul, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt.

Uit het EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*" van december 2020 (p.129), blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kabul. Voorts staat de hoofdstad Kabul en de luchthaven onder controle van de regering.

Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO *Guidance Note* van december 2020 en de EASO, "*Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul city, Mazar-e sharif and Herat City*" van augustus 2020, waarnaar de EASO *Guidance Note* van december 2020 verwijst, volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kabul. Op het vlak van de voedselvoorziening wordt gesteld dat de voedselprijzen in de stad Kabul onder druk staan. Inzake huisvesting is de stad Kabul onderhevig aan een sterke bevolkingsgroei, waarbij veel inwoners terecht komen in zogenaamde "*informal settlements*". Verder is toegang tot drinkbaar water voor sommige inwoners van de stad Kabul moeilijk en problematisch, waarbij ook het ontbreken van een centraal rioleringsstelsel een rol speelt. Wat betreft gezondheidszorg, blijkt dat de inwoners weliswaar toegang hebben tot openbare gezondheidszorg doch dat deze gezondheidszorg gepaard gaat met een hoog kostenplaatje dan wel een ondermaatse kwaliteit. Verder staat de werkgelegenheid in Afghanistan onder druk en leeft een toenemend deel van de Afghaanse bevolking onder de nationale armoedegrens, doch het is mogelijk werk te vinden in de stad Kabul en de lonen zijn er ook veelal hoger dan elders in Afghanistan, zeker voor wie op de ondersteuning van een netwerk kan rekenen. Voorts blijkt uit de EASO, "*Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul city, Mazar-e sharif and Herat City*" van augustus 2020 dat verschillende terugkeerders hebben verklaard afhankelijk te zijn van de hulp van hun familiaal netwerk om accommodatie te vinden en andere vorm van bijstand te krijgen. De kost van het levensonderhoud is in Kabul ook hoger dan in andere delen van het land.

UNHCR geeft in zijn "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (p. 112-114) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kabul

deze stad *in beginse!* niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Uit het rapport van UNHCR, Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information relevant for assessing the availability of an Internal Flight, Relocation or protection Alternatibe (IFA/IRA/IPA) to Kabul, december 2019, dat door de verzoekende partij bijgebracht wordt, blijkt dat er in Kabul problemen met de infrastructuur, de huisvesting en de absorptiecapaciteit zijn, dat er een zeer hoge werkloosheidsgraad is, er voedselonzekeerheid heerst, dat er problemen zijn bij de toegang tot drinkbaar water en sanitaire voorzieningen, evenals voor mentale gezondheidszorg.

Volgens de EASO *Guidance Note* van december 2020 (p.174-175) is een intern vestigingsalternatief voor gezonde alleenstaande mannen in Kabul in het algemeen redelijk wanneer zij geen bijkomende bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Volgens EASO kunnen alleenstaande gezonde mannen voorzien in hun basisvoorziening, huisvesting en hygiëne. In de *Guidance Note* wordt geconcludeerd dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat alleenstaande mannen, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

In haar aanvullende nota citeert de verzoekende partij uit de "Afghanistan: COVID-19 multi-sectoral Response. Operational situation report" van UNOCHA van 18 februari 2021 en het rapport van Amnesty International van maart 2021 getiteld "We survived the virus, but may not survive the hunger. The impact of Covid19 on Afghanistan's internally displaced". Uit deze informatie blijkt dat de covid-19-pandemie een verdere impact heeft gehad op de voedselzekerheid in Afghanistan. Zo bevinden 5,5 miljoen Afghanen zich in de categorie 'emergency' op het vlak van voedselzekerheid. De voedselprijzen gingen verder omhoog en de koopkracht van landbouwers en arbeiders nam af, waardoor mensen schulden hebben. Uit deze informatie blijkt ook dat de covid-19-pandemie een verdubbeling heeft veroorzaakt van het aantal mensen in nood. Verder wordt ook aangegeven dat als gevolg van de pandemie 859.092 Afghanen uit Iran dienden terug te keren naar Afghanistan. Deze rapporten geven ook aan dat de situatie voor IDP's eveneens verergerd werd als gevolg door de pandemie omdat zij zich al in een precare situatie bevonden. De verzoekende partij neemt ook het rapport "*Kabul als intern vestigingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming*" van NANSEN van 9 november 2020 op in haar verzoekschrift. In dit rapport wordt weliswaar besloten dat de volatiele veiligheidssituatie alsmede de humanitaire en socio-economische omstandigheden in de stad Kabul de veiligheid en de redelijkheid van de stad als intern vestigingsalternatief ondermijnen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kabul niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn. De analyse van de rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, laat ook niet toe om de hoofdstad Kabul algemeen uit te sluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. De persoonlijke omstandigheden zijn wel bepalend voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kabul. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: "*Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.*" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 68-73).

In zijn arrest nr. 229 780 van 3 december 2019 oordeelde de Raad dienaangaande als volgt:

"Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in

stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Ofschoon u claimt ongeschoold te zijn, waarbij u naar eigen zeggen en merkwaardig genoeg tegen de wens van uw ouders inging en structureel afwezig was op school door elke dag te spijbelen, blijkt dat u er in de madrassa wel in geslaagd bent om het alfabet onder de knie te krijgen, waardoor u de facto verder staat dan veel van uw landgenoten (CGVS p. 24). U voorzag voorts in uw eigen levensonderhoud door in uw herkomstregio een winkel uit te baten (CGVS p. 24). Verder blijkt ook dat u zowel het Pashtu als het Dari, de voertaal in Kabul, onder de knie heeft. Dit sterkt verder uw mogelijkheden om u te vestigen in Kabul. Verder kan ook gewezen worden op uw familiaal netwerk. Zo heeft u een zus in Kabul en heeft haar echtgenoot een winkel in de hoofdstad (CGVS p. 20-21). U heeft verder ook een tante langs moeders kant die in Kabul woont (CGVS p. 22). Tot slot heeft u ook twee schoonbroers die meestal in Kabul verblijven en die aldaar ook een woning hebben (CGVS p. 23). Zodoende kan worden verwacht dat u de mogelijkheden heeft om op een netwerk te steunen om u in de hoofdstad te vestigen. Uit uw verklaringen kan verder nog worden afgeleid dat uw familie voldoende financiële slagkracht heeft om u indien nodig bij te staan in uw hervestiging. Tekenend is de vaststelling dat u reeds drie keer naar West-Europa kon komen. Dergelijke elementen indiceren ontegensprekelijk dat u inzake beschikbaar vermogen ook de mogelijkheden moet hebben om in uw land van herkomst een toekomst uit te bouwen. Verder blijkt ook dat uw familie in Afghanistan nog altijd 14.000 tot 16.000 vierkante meter (landbouw)grond in het bezit heeft (zeven à acht jerib). U gaf aan dat uw familie het financieel goed stelde en dat u zelf ook nooit zelf op het land diende te werken. Uw oom beheert momenteel de gronden maar uit uw verklaringen blijkt verder dat jullie landbouwers in dienst hebben om de gronden te bewerken en dat jullie een deel van de opbrengsten aan deze landbouwers afstaan (CGVS p. 30). Deze vaststellingen doen aldus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

[...]

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban zowel in Kabul als in Taloqan aanwezig is en u daar ook kan terugvinden (CGVS p. 43-44). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de persoonlijke problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat Kabul duur is kan evenmin gelden als een geldige reden waarom u er zich niet zou kunnen vestigen. Zoals reeds werd aangebracht kan in de gegeven omstandigheden wel degelijk verwacht worden dat u over de nodige ondersteuning kan beschikken om zich in Kabul te vestigen. Dat er in Kabul veel aanslagen worden gepleegd kan ook geen ander licht werpen op de valabele mogelijkheid die de hoofdstad kan vormen in uw hoofde. Nergens uit uw verklaringen kan immers blijken waarom u meer dan een andere burger het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar (CGVS p. 44). Dat u, tenslotte, bij een terugkeer in uw eigen regio zou moeten blijven omwille van uw gronden kan voorts niet worden aangenomen. Zo blijkt dat u zelf nooit op de gronden werkte waardoor uw fysieke aanwezigheid bezwaarlijk als noodzakelijk kan aanschouwd worden. Verder blijkt dat uw oom het beheer van jullie gronden voor zijn rekening neemt, en dit tot op heden (CGVS p. 44). Dat u verplicht bij uw gronden zou moeten zijn bij een terugkeer naar Afghanistan kan zodoende niet worden aangenomen. Andere redenen waarom een intern vluchtalternatief voor u onmogelijk zou zijn heeft u niet aangehaald.”

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende rapporten met betrekking tot de situatie in Kabul (verzoekschrift, stukken 3-10). Hij benadrukt dat er in Kabul sprake is van precaire socio-economische omstandigheden, onzekere voedselvoorziening ingevolge de droogte van 2018, beperkte toegang tot bepaalde basisvoorzieningen (onder andere gezondheidszorg, water, sanitair), een zware belasting van de stedelijke infrastructuur door de grote en snelle bevolkingstoename, krapte op de arbeidsmarkt en een hoge mate van criminaliteit. Hij meent dat hieruit blijkt dat er in de stad Kabul

sprake is van een gebrek aan basisvoorzieningen, waardoor de redelijkheid van Kabul als intern vestigingsalternatief in het gedrang komt.

Waar verzoeker stelt dat bij de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief enerzijds de basisvoorzieningen in de stad Kabul en anderzijds de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming moeten worden nagegaan, dient er evenwel op te worden gewezen dat, zoals verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift aanhaalt, de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief niet los kan gezien worden van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asiinstanties rust, blijft de bewijslast wat betreft de persoonlijke levensomstandigheden in het kader van de medewerkingsplicht bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rusten.

Waar verzoeker erop wijst dat UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul", (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account." (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.) Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hoger geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat in casu een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in hier een ander licht op te werpen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in om persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken waaruit blijkt dat hij in dermate precaire omstandigheden zou terechtkomen ingeval van een hervestiging in de stad Kabul dat deze stad in zijn hoofde niet (langer) als een redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet over een netwerk beschikt in de stad Kabul, wordt er zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van de commissaris-generaal terecht op gewezen dat zowel UNHCR als EASO een intern vestigingsalternatief redelijk achten voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels (zonder kinderen) zonder ondersteuning van een netwerk in stedelijke en semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur aanwezig is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Hoe dan ook werd hoger reeds vastgesteld dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in Kabul. Verzoekers zus en haar echtgenoot evenals een tante en twee schoonbroers wonen immers in de hoofdstad. Dat er niet zomaar van kan worden uitgegaan dat deze personen bereid en bekwaam zouden zijn om verzoeker op te vangen, zoals verzoeker oppert in zijn verzoekschrift, is een louter hypothetische bewering die niet verder onderbouwd wordt door verzoeker. In onderhavig verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn familiaal netwerk in Kabul redelijkerwijze niet kan worden geacht hem te ondersteunen ingeval van hervestiging in deze stad.

Hoewel verzoeker verwijst naar en citeert uit rapporten waaruit blijkt dat de stedelijke infrastructuur in de stad Kabul onder zware druk staat, werd hoger reeds vastgesteld dat hij desalniettemin nalaat om in concreto aannemelijk te maken dat hij ingeval van een hervestiging in de stad Kabul in dermate precaire omstandigheden zou terechtkomen dat een hervestiging in deze stad in zijn hoofde niet (langer) redelijk zou kunnen worden geacht. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op

behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, "T./ Verenigd Koninkrijk"). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanhaalt dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of zijn echtgenote en kind hem in Kabul kunnen vervoegen, dient erop gewezen dat in casu enkel een beoordeling wordt gemaakt van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, in wiens naam onderhavig verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Het komt niet aan de asielinstanties toe om, in het kader van de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, te gissen naar en rekening te houden met de potentiële verblijfplaats(en) van verzoekers in Afghanistan verblijvende gezinsleden en/of een beoordeling te maken van de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief in hoofde van deze gezinsleden. Volgens zijn verklaringen bevinden zijn echtgenote en zijn dochter zich nog in de provincie Tachar. Op zich doet dit element echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er in hoofde van verzoeker een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief bestaat in de stad Kabul. Dat het in de Afghaanse traditie gebruikelijk is dat een vrouw zich na haar huwelijk bij de familie van haar echtgenoot vestigt (verzoekschrift, stuk 10), doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers echtgenote en kind volgens zijn verklaringen nog steeds in de provincie Tachar verblijven bij zijn schoonfamilie alwaar ook verzoeker zelf voorafgaand aan zijn komst naar België zou hebben verbleven. Verzoeker maakt geen enkele melding van enige concrete problemen van het verblijf van hem en zijn gezin bij zijn schoonfamilie.

Wat betreft verzoekers verblijf in het Westen en zijn bewering dat hierdoor ingeval van terugkeer naar Afghanistan en een eventuele hervestiging in de stad Kabul problemen zal ondervinden, dient vooreerst vastgesteld dat uit de door verzoeker dienaangaande aangehaalde informatie (verzoekschrift, p. 11-18) niet blijkt dat iedere persoon die na een verblijf in het Westen ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen ondervindt omdat hij zou worden beschouwd als verwesterd. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekers vrijwillige terugkeer naar Afghanistan in 2017 na zijn verblijf van twee jaar in Frankrijk de ernst van deze voorgehouden vrees op ernstige wijze relativeert. Uit de door verzoeker zelf aangehaalde richtlijnen van UNHCR wordt daaromtrent gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval ("depending on the individual circumstances of the case"). In casu komt verzoeker echter niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat om in concreto aannemelijk te maken dat een verblijf in Europa een negatieve impact zou hebben op de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij een grotere gezinswoning zal moeten vinden voor haar echtgenote en haar kinderen hetgeen omwille van de druk op de stedelijke infrastructuur in Kabul moeilijk zal zijn, dient erop gewezen dat de Raad in voormeld arrest van 3 december 2019 oordeelde als volgt: "Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanhaalt dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of zijn echtgenote en kind hem in Kabul kunnen vervoegen, dient erop gewezen dat in casu enkel een beoordeling wordt gemaakt van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, in wiens naam onderhavig verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Het komt niet aan de asielinstanties toe om, in het kader van de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, te gissen naar en rekening te houden met de potentiële verblijfplaats(en) van verzoekers in Afghanistan verblijvende gezinsleden en/of een beoordeling te maken van de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief in hoofde van deze gezinsleden." Dat de echtgenote en de kinderen van de verzoekende partij intussen in de stad Kabul wonen, doet geen afbreuk aan de beoordeling. Haar echtgenote en kinderen verblijven immers bij familieleden die hen ondersteunen en de verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat deze familieleden niet (langer) in staat zijn om hen verder te ondersteunen (zie ook *infra*). Te dezen wijst de Raad er bovendien op dat de mogelijke ondersteuning vanwege een familiaal netwerk niet louter dient te bestaan uit het bieden van een permanent onderdak, doch tevens kan bestaan uit bijvoorbeeld het bieden van tijdelijk onderdak en (financiële en/of materiële)

hulp bij het vinden van een eigen, permanent onderdak. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat uit de landeninformatie die ze bijbrengt blijkt dat de steun van familie en vrienden niet voldoende is. De Raad wijst erop dat in haar concrete situatie blijkt dat haar echtgenote en kind reeds in Kabul op bijstand van de familie kunnen rekenen. De verzoekende partij laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat haar familiaal netwerk in Kabul haar niet zou kunnen bijstaan zoals reeds in 's Raads van 3 december 2019 werd gemotiveerd. Er werd reeds uiteengezet dat de familie van de verzoekende partij kan worden geacht over afdoende financiële middelen te beschikken. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd immers reeds het volgende vastgesteld: *“Verder blijkt ook dat uw familie in Afghanistan nog altijd 14.000 tot 16.000 vierkante meter (landbouw)grond in het bezit heeft (zeven à acht jerib). U gaf aan dat uw familie het financieel goed stelde en dat u zelf ook nooit zelf op het land diende te werken. Uw oom beheert momenteel de gronden maar uit uw verklaringen blijkt verder dat jullie landbouwers in dienst hebben om de gronden te bewerken en dat jullie een deel van de opbrengsten aan deze landbouwers afstaan (CGVS p. 30).”* In zoverre uit de door de verzoekende partij aangebrachte informatie in verband met de gevolgen van de coronapandemie blijkt dat er in Afghanistan sprake is van stijgende voedselprijzen en een verhoogde kans op hongersnood, blijkt uit de vaststelling dat de verzoekende partij afkomstig is van een welgestelde familie dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij persoonlijk ondanks de stijgende voedselprijzen aan hongersnood zal kunnen ontkomen. De verzoekende partij toont met haar algemeen betoog het tegengestelde niet aan. Ze brengt geen enkel concreet element aan dat anders zou kunnen doen besluiten en beperkt zich tot een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Waar de verzoekende partij verwijst naar informatie waaruit blijkt dat terugkeerders voor toegang tot bepaalde publieke diensten over een geldige taskara dienen te beschikken en dat zij hiervoor soms naar hun regio van herkomst dienen terug te keren, hetgeen omwille van transportkosten en de veiligheidssituatie onmogelijk kan zijn (verzoekschrift, p. 23), dient er vooreerst op gewezen dat uit de aangehaalde informatie blijkt dat deze situatie ook reeds bestond ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Op zich betreft dit dan ook geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en had de verzoekende partij de kans om dit reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming op te werpen. Bovendien blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie dat de Afghaanse autoriteiten, in samenwerking met internationale organisaties zoals IOM, de mogelijkheid kunnen voorzien om een oplossing voor dit probleem te vinden. De gezinsleden van de verzoekende partij verblijven intussen ook reeds in Kabul en de verzoekende partij brengt verder geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij geen of onvoldoende toegang zou hebben tot bepaalde publieke diensten. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming legde de verzoekende partij bovendien haar taskara voor, zodat niet kan worden ingezien dat zij zich naar haar regio van herkomst zou dienen te begeven om aldaar een taskara te bekomen. De verzoekende partij toont geenszins het tegendeel aan. Tot slot dient erop gewezen dat de verzoekende partij geen melding maakte van medische problemen die op een specifieke kwetsbaarheid zouden kunnen wijzen en de redelijkheid van de stad Kabul als een intern vestigingsalternatief in haar hoofde zouden kunnen beïnvloeden.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming verklaart dat haar echtgenote en kinderen bij de schoonvader van haar broer D. in de stad Kabul verblijven (administratief dossier, stuk 7, “verklaring volgend verzoek”, verklaring 18). In haar verzoekschrift noch ter terechtzitting brengt de verzoekende partij enig concreet element aan dat hierop een ander licht zou kunnen werpen. Het feit dat de echtgenote en kinderen van de verzoekende partij onderdak hebben gevonden bij de schoonvader van haar broer D. zonder dat zij melding maakt van enige problemen die haar gezinsleden hierbij zouden ondervinden, toont eens te meer aan dat de verzoekende partij in de stad Kabul over een familiaal netwerk beschikt dat haar ingeval van een hervestiging in deze stad zou kunnen ondersteunen. Waar kan worden aangenomen dat de coronapandemie ook in de stad Kabul negatieve gevolgen heeft op het dagelijks leven van de burgers, kan uit de aangehaalde informatie niet blijken dat de situatie in Kabul omwille van de coronapandemie dermate is verslechterd dat de stad niet langer als een redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd. Het komt dan ook aan de verzoekende partij toe concrete, persoonlijke elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij, onder meer omwille van de impact van de coronapandemie, in de stad Kabul niet (langer) over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Zij blijft hier evenwel in gebreke. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient aangenomen dat de stad Kabul, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, *in casu* als een redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd.

Tevens wordt in de bestreden beslissing een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld in de provinciehoofdstad Taloqan gelegen in de provincie Tachar.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de stad Taloqan aannemelijk. Bijgevolg blijkt ook niet dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Taloqan zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoot waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Taloqan. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

In zijn arrest nr. 229 780 van 3 december 2019 oordeelde de Raad omtrent de stad Taloqan als intern vestigingsalternatief als volgt:

“Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker ook in de stad Taloqan, de hoofdstad van de provincie Tachar, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal daaromtrent terecht als volgt:

“Gelijkaardige conclusies kunnen verder getrokken worden voor Taloqan, de provinciehoofdstad van Tachar die over een eigen luchthaven beschikt en zodoende middels een (binnenlandse) vlucht kan worden bereikt. Ook hier is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Taloqan te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

[...]

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Taloqan vestigt. Hiervoor kan worden verwezen naar de eerder vermelde persoonlijke omstandigheden die werden aangehaald in het kader van Kabul als vestigingsalternatief. Aansluitend blijkt dat u ook in Taloqan over een toereikend netwerk beschikt om uw vestiging aldaar te kunnen realiseren. Zelf heeft u één getrouwde zus die in het centrum van Taloqan woont (CGVS p. 21). Daarnaast wonen uw echtgenote, schoonouders, twee schoonzussen en bij wijlen twee schoonbroers in Taloqan (CGVS p. 23). U verklaarde inzake uw schoonfamilie dat zij in Taloqan over landbouwgronden en een winkel beschikken (CGVS p. 15). Voorts blijkt dat uw moeder en uw schoonfamilie verwant zijn aan elkaar (CGVS p. 27). Zodoende kan, naast het gegeven dat u gehuwd bent, bijkomend verwacht worden dat uw schoonfamilie u waar nodig zal ondersteunen. Dit kan ook worden opgemaakt uit uw verklaringen en de stukken die beschikbaar zijn in uw dossier waaruit blijkt dat u reeds vanaf november 2017 tot en met de vijfde of zesde maand van 2018 in Taloqan woonachtig was bij uw schoonfamilie. Zodoende heeft u tevens reeds de mogelijkheid gehad om met deze stad kennis te maken hetgeen uw hervestiging ter plekke danig zou faciliteren.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban zowel in Kabul als in Taloqan aanwezig is en u daar ook kan terugvinden (CGVS p. 43-44). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de persoonlijke problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat Kabul duur is kan evenmin gelden als een geldige reden waarom u er zich niet zou kunnen vestigen. Zoals reeds werd aangebracht kan in de gegeven omstandigheden wel degelijk verwacht worden dat u over de nodige ondersteuning kan beschikken om zich in Kabul te vestigen. Dat er in Kabul veel aanslagen worden gepleegd kan ook geen ander licht werpen op de valabele mogelijkheid die de hoofdstad kan vormen in uw hoofde. Nergens uit uw verklaringen kan immers blijken waarom u meer dan een andere burger het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar (CGVS p. 44). Dat u, tenslotte, bij een terugkeer in uw eigen regio zou moeten blijven omwille van uw gronden kan voorts niet worden aangenomen. Zo blijkt dat u zelf nooit op de gronden werkte waardoor uw fysieke aanwezigheid bezwaarlijk als noodzakelijk kan aanschouwd worden. Verder blijkt dat uw oom het beheer van jullie gronden voor zijn rekening neemt, en dit tot op heden (CGVS p. 44). Dat u verplicht bij uw gronden zou moeten zijn bij een terugkeer naar Afghanistan kan zodoende

niet worden aangenomen. Andere redenen waarom een intern vluchtalternatief voor u onmogelijk zou zijn heeft u niet aangehaald.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud geen vragen heeft gesteld over het bestaan van een reëel risico op ernstige schade ingevolge het willekeurig geweld in de stad Taloqan in het licht van het verblijf aldaar van hem en van zijn echtgenote en zijn kind, slaagt hij er geenszins in om op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. De door hem aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Waar verzoeker aanvoert dat er niet van kan worden uitgegaan dat zijn netwerk in de stad Taloqan bereid en bekwaam zijn om hem en zijn gezin te ondersteunen, waar hij verwijst naar het gebruik in de Afghaanse traditie dat een vrouw naar haar huwelijk intrekt bij de familie van haar echtgenoot en waar hij meent dat (meer) rekening moet worden gehouden met de vraag of zijn echtgenote en zijn kind zich eveneens in Taloqan kunnen vestigen, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld in verband met het bestaan van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul. Dezelfde beoordeling geldt mutatis mutandis ook inzake het intern vestigingsalternatief in de stad Taloqan.”

In zijn aanvullende nota stelt de commissaris-generaal verder terecht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie (zie het in de bestreden beslissing vermelde (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 291-300) blijkt dat de taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. Verschillende offensieven in de provincie hebben de taliban in 2019 in staat gesteld hun controle uit te breiden. Naast de Taliban zijn militanten van de ISKP, IMU en haar splintergroepering Jundallah actief langs de grens met Tadzjikistan. In gedeelten van de provincie Takhar is ook een klein aantal strijders van de Islamitische Jihad-Unie actief. Hoewel de aanwezigheid van kleine groepen ISKP-strijders is gemeld, zijn er in de verslagperiode geen veiligheidsincidenten geregistreerd die specifiek aan ISKP worden toegeschreven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1.093.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 192 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 77 en 125 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 292 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard. Het gros van de gerapporteerde incidenten betreffen gewapende confrontaties, waarvan de meerderheid aanvallen zijn van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun faciliteiten zoals controleposten, militaire basissen, hoofdkwartieren, voertuigen en konvoien. Tegelijkertijd was Takhar een van de provincies in het noordoosten waar de veiligheidstroepen zich op concentreerden. Het ANDSF voerde er verschillende operaties en aanvallen uit gericht tegen de aanwezige AGEs. Een aantal van de veiligheidsoperaties werden ondersteund door luchtaanvallen. De overige door ACLED geregistreerde incidenten van explosies en geweld op afstand betreffen incidenten waarbij de taliban of niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen bembommen en IED's of raketten gebruikten om veiligheidstroepen of overheidsambtenaren te treffen.

De provincie Takhar werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Takhar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Takhar willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

De Raad treedt de analyse van de commissaris-generaal bij.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift en haar aanvullende nota stelt dat de veiligheidssituatie en de socio-economische omstandigheden in de stad Taloqan negatief worden beïnvloed door de oprukkende taliban in andere districten, conflicten in het noorden van Afghanistan, een toename van het aantal IDP's, de coronapandemie en de potentiële gevolgen van de terugtrekking van de buitenlandse troepen uit Afghanistan, zodat deze stad volgens haar niet (langer) kan worden beschouwd als een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief, dient vastgesteld dat uit de door haar bijgebrachte informatie niet blijkt dat de veiligheidssituatie en/of de socio-economische omstandigheden in de stad Taloqan dermate zouden zijn gewijzigd dat deze stad niet (langer) als een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd. In haar aanvullende nota wijst de verzoekende partij op socio-economische impact van de coronapandemie in Afghanistan. Uit deze informatie blijkt niet dat deze pandemie op zich heeft bijgedragen tot een toename van het geweld in stad Taloqan. De rapporten met betrekking tot de mogelijke gevolgen van de geplande terugtrekking van de buitenlandse troepen uit Afghanistan laten niet toe op dit moment te concluderen dat door de geplande terugtrekking van de buitenlandse troepen de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Taloqan in het bijzonder zal leiden tot de situatie dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, en in voorkomend geval naar Taloqan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De informatie toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota werpt dan ook vooralsnog geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

Verder blijkt uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie niet dat de stad Taloqan in dezelfde mate als de stad Kabul te maken heeft met een dermate grote toestroom van IDP's en/of terugkeerders dat de stedelijke infrastructuur erdoor onder druk komt te staan. De informatie met betrekking tot de impact van de coronapandemie in Afghanistan betreft niet de specifieke situatie in de stad Taloqan. De verzoekende partij toont evenmin *in concreto* aan dat zij en/of haar familiaal netwerk in deze stad dermate door de coronapandemie werden/worden beïnvloed dat de stad Taloqan voor haar niet (langer) als een redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd. Waar kan worden aangenomen dat de coronapandemie ook in de stad Taloqan negatieve gevolgen heeft op het dagelijks leven van de burgers, kan uit de aangehaalde informatie niet blijken dat de situatie in Taloqan omwille van de coronapandemie dermate is verslechterd dat de stad niet langer als een redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd. Het komt aan de verzoekende partij toe concrete, persoonlijke elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij, onder meer omwille van de impact van de coronapandemie, in de stad Taloqan niet (langer) over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Zij blijft hier evenwel in gebreke. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de taliban verschillende wegen naar Taloqan heeft geblokkeerd en/of er illegale checkpoints heeft opgeworpen en dat burgers op deze wegen het slachtoffer kunnen worden van ontvoeringen, dient erop gewezen dat de stad Taloqan over een eigen luchthaven beschikt, die via binnenlandse vluchten bereikbaar is. De verzoekende partij kan dan ook wel degelijk op veilige manier naar de stad reizen. Wat betreft haar persoonlijke omstandigheden in het licht van de redelijkheid van de stad Taloqan als intern vestigingsalternatief, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die op 's Raads beoordeling van haar persoonlijke omstandigheden ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming een ander licht zouden (kunnen) werpen. Dat haar echtgenote en haar kinderen intussen in Kabul wonen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij nog steeds over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in de stad Taloqan.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient aangenomen dat de stad Taloqan, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, *in casu* als een redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zowel in de stad Kabul als in de stad Taloqan over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

4.7. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Afghanistan en stelt dat deze voor haar een onmenselijke behandeling inhoudt in strijd met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, hetzij omwille van erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheids crisis, hetzij omdat zij daar zal worden blootgesteld aan “een reëel risico op besmetting”, volstaat het op te merken dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door aan actor van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat de verzoekende partij aanhaalt, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Afghanistan geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een “onmenselijke behandeling” in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. De verzoekende partij brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.9. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het volgend beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS